

at det til hans største Forskrækkelse var gaaet op for ham, at Grunden til hendes overordenlige Optagethed af ham var den, at hun ansaae ham for en naturlig Søn af hendes afdøde Broder, — en Vildfarelse, han jo ikke selv var helt uskyldig i. Det hændte, at hun i Selvforglemmelse ligefrem kaldte ham sin „kære Brodersøn“, undertiden endog sin „kære Plejesøn“. Per var derfor meget ilde tilmode ved hendes Venlighed men kunde paa den anden Side ikke bekvemme sig til at rippe op i den gamle, dumme Historie for at faa den berigtiget.

Desuden optoges han for hver Dag mere af det nye og fremmedartede Liv, han saa omkring sig. Han var kommen til Rom uden Forberedelse og uden Forventning; derfor sparedes han for de Skuffelser, der i den første Tid nedslaar Stemmningen hos saa mange Fremmede der. Som solglad Nordbo nød han den klare Himmel og den lune, bløde Luft. Han havde paa sine Farter gennem Donau-Deltaets Sumpe igen forkølet sig; og let foruroliget, som han var, saasnart han fejlede noget, havde han af den Grund under Opholdet i Wien følt sig noget trykket. Men allerede paa Vejen ned gennem Italien var han bleven som genfødt. Aldrig havde han følt sig saa sund og stærk paa Sjæl og Legeme som nu! Hans Ansigt med det lille, mørke Fipskæg havde paa faa Dage faaet en næsten malmbrun Tone, mod hvilken Øjnene skinnede dobbelt blaa. Naar han om Eftermiddagen spaserede paa *Monte Pincio* sammen med Baronessen og Hofjægermesterinden, klædt i sin nye, lysegraa Sommerdragt, der hang let og luftigt om hans kraftige Legeme, hændte det mere end een Gang, at